

Goedenmorgen, vrienden.

In deze bijeenkomst zou ik graag met u willen spreken over een oud gezegde en de betekenis daarvan, niet alleen voor een enkele mens of een enkele kracht, maar voor ons allen.

Wanneer wij ons bezig houden met de evangeliën, dan lezen we daarin de verklaring van Jezus: "Vóór Abraham was, was ik." Nauwkeurig onderzoek hiervan heeft natuurlijk vele feiten voor ons aan het licht gebracht. Belangrijker is echter nog, dat wij voor het eerst sedert lange tijd een overzicht hebben gekregen van bepaalde fasen van het scheppingsgebeuren. Deze zijn voor ons belangrijk, omdat zij deel uitmaken van ons eigen leven en een verklaring vormen voor onze huidige toestand in geest of stof en wat daarmee samenhangt.

Uitgaande van deze uitspraak zijn wij teruggegaan in de geschiedenis. Wij hebben gezocht totdat wij de figuur Jezus weer gevonden hadden in het oude beeld, zoals dit bestaat in het cosmissch geheugen. En inderdaad, deze uitspraak is waar. Zij werd gedaan zoals ze werd geschreven en wij hebben getracht iets terug te vinden van deze figuur in het verdere verleden. Hij zelf, zoals Hij thans is, heeft ons daarbij terzijde gestaan.

Ik wil u niet vermoeien met alle pogingen tot teruglezen, maar wil u het door ons gevondene geven als een samenhangend verhaal, waaruit ik zo dadelijk wil trachten ook de voor u belangrijke conclusie te trekken.

Er was een nevel van stof, die geen licht kende. Deze verdichtte zich steeds meer. In en rond die nevel was een sluimerend bewustzijn. Ergens, en niemand weet hoe, bleek deze nevel zich samen te trekken totdat zij een kleine, maar buitengewoon intense en dichte bal was. Het bewustzijn zelf trok zich niet zo intens samen en vormde daaromheen een soort atmosfeer met zeer grote diameter. Er was echter in dit bewustzijn geen feitenkennis, het was een toestand van sluimering. Op een bepaald moment explodeert deze kern. Vanaf dat ogenblik is er licht, is er beweging. Vanaf dat ogenblik is er bestaan.

Nu blijkt dat een deel van het bewustzijn a.h.w. meedrijft met de exploderende massa. Een ander deel, daardoor minder beroerd, blijft in de buurt van de kern en wordt gewekt tot leven. Dit zijn de eerste levende wezens die wij buiten God kunnen vinden. Hun wezen kan moeilijk omschreven worden. Een bewustzijn zonder vorm verdraagt nu eenmaal geen portrettering. Wanneer wij zoeken naar Jezus onder deze wezens, blijkt Hij daar niet aanwezig te zijn. De wezens zelf ontplooiën zich buitengewoon snel en leven a.h.w. in het midden van een Al, dat u zich het best kunt voorstellen als een naar buiten vliedende schaal van gloed en licht, in de kern waarvan een steeds weer toenemende schemering heerst.

U zult begrijpen dat ik u niet het totaal van onze onderzoek kan medelen in korte tijd. Wij zullen dus een bepaald deel van dit Al volgen en het bewustzijn daarbij. Nu blijkt ons dat, zodra een bepaalde fase van bewustwording is bereikt in de kern, die entiteiten a.h.w. het gezag overnemen over de materie. Zij zijn bouwers. Zij zijn het, die a.h.w. de wereldzee karnen, zij zijn het, die de werveling brengen in de naar buiten snellende materie, waarop een langzame kringloop begint.

De bewustzijns-brokjes, die zijn meegedreven met dit naar

buiten gaande Al, zijn nog onbewust. Misschien hebben zij een vaag ik-kennen, maar verder gaat dit niet. Wij ontdekken nu dat niet al deze brokjes gelijkelijk worden geactiveerd. Wanneer de eerste sterren zich vormen, blijkt dat delen van dit bewustzijn zich met die sterren gaan verbinden en in de gloednevel, die nu wervelend rondgaat rond het middelpunt, zich daarvan steeds enigszins verwijderend, blijkt bewustzijn geboren te worden in de sterren. De grote kracht die vanuit de kern is meegereisd, is hier de instigator van de bewustwording en schept steeds meer wonderlijke omstandigheden.

Hier worden de sterrengeesten geboren, maar naast deze sterrengeesten een soort satellieten. Ik weet niet hoe ik u dit moet beschrijven.

Stel dat voor elke grote geest die bewustzijn krijgt en een eerste belichaming vindt in een ster, een tweede entiteit als een soort spiegelbeeld bestaat, die geen belichaming heeft. Van een bewustzijn, buiten bewustzijn omtrent het Al en een erkennen van die groot-geestelijke krachten, kunnen wij nog niet spreken van een geregeld denken of weten. Wij menen één van deze schaduwen te kunnen identificeren en te stellen dat deze gelijk is aan de latere Jezus. Wij vinden daarnaast verschillende andere krachten die zich op andere werelden zullen openbaren en ook daar een soortgelijke openbaringsrol zullen spelen. Gemiddeld zijn dit er per zonnestelsel, dat eenmaal gevormd is, tien à twaalf.

Bij het volgen van de ontwikkelingsgeschiedenis van Jezus blijkt ons dat Hij, wanneer eenmaal uw eigen zon voor het eerst haar wervelende gang begint, nog zonder planeten, Zijn weten (a.h.w. de kracht van deze zon, het bewustzijn van deze zon), indringt. Wanneer de eerste planeten worden geschapen, zo leeft deze Jezus gebonden met één van de planeten; dit is niet de aarde.

Er gaan ~~wonen~~ van jaren voorbij en de geest, die later Jezus zal heten, is gevuld met begrip omtrent Al; Hij kent de materie niet alleen in haar uiterlijke vorm, maar in haar wezen en kracht; Hij ziet haar geboren worden en ondergaan. Wanneer nu later leven op de buitenste planeten ontstaat, nadat deze uit de zon zijn geboren, zo blijkt, dat Hij zich met dit leven bezig houdt. Jezus maakt een ontwikkelingsgang door, die volkomen gelijk is aan die van elke andere geest. Hij behoort echter praktisch tot de eerste fase van bewustzijn, die in het Al tot stand is gekomen. Wanneer Hij volledig gevormd is en dus het menselijk peil bereikt heeft, begint voor de meesten van ons de eerste aarzelende binding met materie. Er ligt dus in ontwikkeling tussen ons en Hem wel een groot verschil. De trappen van ontwikkeling die wij echter doormaken, zijn gelijk aan de Zijne. Er is hier geen enkel onderscheid te vinden, zij het misschien een wat andere bevoertuiging, een wat andere omgeving op een andere wereld.

Op het ogenblik dat de eerste mensen op deze wereld komen, blijkt dat de kracht, die wij Jezus heten, zich steeds nog identificerend met de grote zonnekracht, naar buiten dringt. Hij gaat dus vanuit het Al terug naar het middelpunt; Hij maakt daarbij contact met vele geesten en entiteiten, die behoren tot de eerste bewustzijnsgolf. Hij erkent hun tegenstellingen en het is voor ons niet na te gaan hoe dit in Zijn wezen heeft uitgewerkt. Wij zullen eerst zelf die tocht moeten maken. Wel weten wij, dat Hij terugkeert en dat Hij, in de periode dat de mensheid zich voor het eerst als mens begint te gedragen, zich ontworstelt aan de instinctwetten, opgelegd door wijzere geesten, en incarneert. Hij is ook dan reeds op aarde niet een gewoon

mens, Hij draagt in zich grotere geestelijke capaciteiten en Hij neemt een tijdlang de plaats in van een soort priester, prediker-vorst, die o.m. het contact met de geest helpt formaliseren, die net voor de geest mogelijk maakt in te dringen in de werkelijkheid, de stoffelijke werkelijkheid. Daarna verdwijnt Hij.

Die tussenfase blijkt gevuld te zijn met het beleven van meerdere sieren, waaronder ook de sferen, die voor ons tot het normale verloop van onze eigen ontwikkelingsgang behoren. Hij verdwijnt van hieruit buiten onze gezichtskring achter wat wij noemen: "het verblindend witte licht" en volgens Zijn eigen zeggen keert Hij terug tot de kern van het Al. Hier is nog steeds sprake van een plaatsbepaling, die eigenlijk half stoffelijk is, wijl zij uitgaat van het eerste gebeuren dat ik u omschreven heb. Het is van hieruit dat Hij zal terugkeren en waarschijnlijk rond 800-1000 jaren vóór Zijn feitelijke geboorte rond deze wereld actief is als een van de geesten die trachten leiding te geven. Hij zal verschillende malen optreden als een soort orakel of Godheid, waarbij Hij dus vanuit de geest mensen be-roert en inspireert. Zover wij kunnen nagaan, is Hij onder meer aansprakelijk voor de uiting van enkele profeten, de inspiratie van enkele zoekers naar waarheid, die dus leefden zo ongeveer 800 tot 600 jaren vóór Chr. Daarna volgt een periode van inactiviteit. Deze inactiviteit gaat echter niet gepaard met een zich terugtrekken. Wij zullen eerder mogen stellen, dat Hij in deze periode met enkele andere aan Hem verwante geesten in zeer sterk contact staat, waarbij enkele van die geesten op aarde incarneren. Van één daarvan weten wij dat zeker. Hij zelve drinkt a.h.w. de feiten in, die Hij door dit contact, ook vanuit de materie, mag verwerven.

Van hieruit kiest Hij zich een voertuig en ongeveer 70 jaren nadat Hij dit voertuig dus al heeft gekozen en door Zijn eigen kracht en vermoedelijk andere helpende krachten in staat is geweest een juist en passend voertuig door de geslachten te doen opbouwen, incarneert Hij op aarde. Zijn leven daar wordt dan een stoffelijke uitdrukking van al hetgeen Hij heeft door-gemaakt, aangepast aan het menselijk begrip. Hij toont de weg naar het middelpunt, die Hij zelf is gegaan aan de mens door hem bepaalde wetten van identificatie en eenheid in zeer eenvoudige vorm te leren. Van daaruit blijkt Hij in staat te zijn alle sferen te doordringen, intenser dan Hij voordien kon, toen Hij nog niet het contact had gehad met de stoffelijke wereld van de aarde en kort daarop zien wij Hem dan als de grote actieve geest, die Hij nu is.

Dit is een zeer korte biografie van een geest, maar ergens in die biografie duiken ook wij op. Ook wij komen op de voorgrond en wij ontdekken, dat wij dus langzaam zijn gegroeid. Wij ontdekken verder, dat voor een zeer groot gedeelte de fasen van ons eigen zijn, parallel lopen met de fasen van ontwikkeling, die Jezus heeft gekend. De nadruk wordt in de stoffelijke wereld natuurlijk op de materie gelegd, maar het is wel zeer duidelijk terug te lezen, dat de Jezus, die incarneert, zelfs komend vanuit het contact met de zon dat wij niet hebben gekend op de wereld, daarin een schijnbaar onvolmaakt en menselijk leven voert. Hij kent conflicten en strijd evenals de mensheid. Hij zal echter alleen daardoor niet tot incarnatie worden gedwongen, reïncarnatie, omdat Hij nu eenmaal reeds contacten heeft met een hogere wereld. Voor het verdere kunnen wij die parallel volgen en wij kunnen voor onszelf daaruit verschillende dingen concluderen.

In de eerste plaats: vóór Jezus was er sprake van een bewuste identificatie met een zonnekracht. Bij ons is dat over het algemeen niet het geval, maar wij kunnen hiervoor in de plaats stellen ons eigen aanvoelen van recht of goed. Wij kunnen ons concentreren op een geestelijk punt, dat aan een zon gelijk is. Identificatie met dat punt is onder bepaalde omstandigheden mogelijk. De gevoelseenheid die hieruit kan voortkomen, zou dus voor ons dezelfde werking kunnen hebben als voor Jezus in de eerste fase. Wij zijn niet zonder meer in staat een bewust zendingswerk te aanvaarden in de omvang en van een lange duur, die Hij kon overzien. Maar in Zijn eerste fase van leven blijkt Hij reeds beschikt te hebben over vele gaven, die Hij later op aarde demonstreert. Ik denk hier aan de wonderen die Hij doet, maar vooral aan het buitengewoon scherp invoelings- en begripsvermogen dat Hij betoont, wanneer Hij in contact komt met mensen die zorgen hebben, die in nood verkeren.

Hieruit volgt voor mij de conclusie, dat ieder van ons, ongeacht zijn toestand in stof of geest, in staat moet zijn deze zelfde gaven te demonstreren, mits er voor het ik sprake is van een identificatie met een hogere kracht.

In de tweede plaats volgt voor mij uit deze geschiedenis, die wij hebben nagegaan, dat elke mens voor zich eenzelfde punt kan en zal bereiken, tenzij hij zich bewust afwendt van licht en lichte krachten. Het houdt in, dat reïncarnatie zeker geen noodzakelijkheid is en dat degene, die zich met de juiste krachten innerlijk verbindt, hieraan over het algemeen zal kunnen ontkomen tot hij door vrije wil wederom een stoffelijke vorm aanneemt.

Ik weet niet, of deze punten voor u zo belangrijk zijn als voor mij, want zij bewijzen voor mij in de eerste plaats de grote vrijheid van wil, de grote mogelijkheid tot keuze en daarnaast impliceren ze voor mij een steeds groeiend innerlijk vermogen, een steeds groeiende innerlijke kracht. Er is geen sprake van een voor ons onbereikbare Jezus. Er is alleen sprake van iemand die veel ouder is dan wij en die vanuit Zijn grotere wijsheid ons dus kwam helpen. Tot zover ben ik daarmee accoord, maar Hij is niet méér of anders dan wij zijn, Hij is alleen rijper. Wat Hij is, en wat Hij is geweest, zullen wij kunnen zijn, kunnen worden. Wanneer wij dan nog nadruk leggen op een aspect van Zijn wezen, zo doen wij dit om u te tonen welke mogelijkheden bestaan.

Tijdens de eerste incarnatie op een andere planeet blijkt Jezus reeds in staat te zijn contact op te nemen met krachten uit een andere wereld. Van een volledig overbrengen van bewustzijn is daarbij nog geen sprake. Wanneer Hij op aarde de eerste maal als leider incarneert, is er sprake van een bewust contact mét en een bewust leven in andere sferen, ook tijdens het stoffelijk bestaan. Wanneer Hij leeft in Zijn incarnatie, die u bekend is als Jezus van Nazareth, dan blijkt dat voor Hem geen werkelijke grenzen meer bestaan tussen de werelden, werelden van geest en stof.

In doorsnee zullen wij ons bevinden in de eerste fase. Wij zullen dus kunnen leven en zeker contact kunnen opnemen met de geest; misschien een zekere sfeer kunnen betreden, maar we zullen niet in staat zijn om dit volledig zuiver en juist te doen. Wij zijn niet in staat om bewust alles door te maken wat ons innerlijk reeds kan aanvaarden en beleven. Dit is geen reden tot teleurstelling, wij weten dat dit een voorbereidings-

fase is tot een volgend deel van het werk. Wanneer wij, eerlijk strevend en levend in een eenvoudig stoffelijk bestaan, in een paar geestelijke sferen, trachten onze eenheid met grotere krachten steeds sterker tot uitdrukking te brengen, dan volgt hieruit m.ä. zonder enig verder pogen onzerzijds, dat een tweede incarnatie voor ons, kort dan wel zeer lang na de eerste, zal inhouden het bewuste contact met andere werelden en sferen, terwijl een daarop volgende, en dan volledig vrijwillige incarnatie, zou kunnen inhouden: een gelijktijdig leven in stoffelijke wereld en alle geestelijke sferen.

Deze wereld van mogelijkheden ligt voor ons open. Belangrijk is voor ons te zien dat wij niet falen wanneer wij niet alles kunnen bereiken wat Hij bereikte, dat wij niet op een of andere wijze tekort schieten, maar dat wij eenvoudig jonger zijn en dat wij verder moeten groeien.

Een tweede belangrijk punt is de wetenschap dat, waar Hij als oudere en sterkere geest en als één van meerderen dus tot ons komt en ons helpt, dit ongetwijfeld gelegen heeft in het eerste ontwaken van bewustzijn, zoals beschreven. Er moet hier sprake zijn van een grotere wil. Wanneer die grotere wil Hem een eerder bewustzijn geeft en maakt tot een schaduw van een sterrenkracht, zo mogen wij stellen dat, wanneer wij dit niet zijn, ongetwijfeld voor ons andere eisen moeten gelden dan voor Hem. Ook dit is belangrijk. Wij zijn geneigd om zelf maatstaven aan te leggen, die vaak imaginair zijn. Wij menen voor onszelf een geestelijke maatstaf te moeten hanteren of aan bepaalde stoffelijke gebeurtenissen en bereikingen te moeten afmeten wat wij wel en niet waard zijn. Uit het totaal-gebeuren kunnen wij echter nagaan dat deze maatstaven niet zuiver kunnen zijn.

Wij komen dan tot het laatste punt en misschien het belangrijkste punt van mijn betoog op deze morgen. Ons onderzoek heeft zich, naast deze bijna stoffelijke facetten van de persoonlijkheid Jezus, of het wezen dat zich als persoonlijkheid Jezus openbaarde, natuurlijk ook gevoerd in de richting van de geestelijke achtergrond. Per slot van rekening: Ergens in de ziel moet ook een geheim gelegen zijn dat oplosbaar is. Het blijkt dat dit niet geheel het geval is vanuit ons huidig stadium van ontwikkeling. Wij kunnen waarnemen en constateren, maar wij kunnen niet al deze gebeurtenissen begrijpen en in een juiste volgorde onderbrengen.

Geconstateerde feiten zijn de volgende: In de eerste plaats: Bij het ontwaken van het wezen Jezus tot een ietwat hoger bewustzijn, zien wij allereerst een poging tot zelf-erkenning. Deze gelukt niet volledig. Dan wordt in de plaats van het zelf-erkennen een identificatie van het ik met vroegere kracht tot stand gebracht. Dit wordt verder geopenbaard in de ontwikkeling van de z.g. schaduw-persoonlijkheid, waarbij dus oorspronkelijk een groter wezen innerlijk volledig wordt nagebootst. Er is sprake van een imitatie ook van niet geheel begrepen facetten van leven. In hoeverre hieruit een bewustzijn is gegroeid, dat voor ons niet vatbaar is, durf ik helaas niet te stellen. Zeker is, dat de drang tot identificatie een zeer belangrijke rol heeft gespeeld in de geestelijke bewustwording en de groei van deze ziel en haar kracht.

Ten tweede is ons gebleken dat deze behoefte tot identificatie is blijven bestaan gedurende praktisch alle fasen. In de eerste stoffelijke incarnatie wordt die drang tot identificatie ook stoffelijk sterk uitgedrukt. Later krijgt zij hoe langer hoe meer geestelijke facetten, omdat een geestelijke

intensiteit ongetwijfeld voor de ziel bevredigender is dan een zuiver stoffelijke. Maar die identificatie-drang blijft bestaan en zij is het overwegend voor ons kenbare deel van de persoonlijkheid Jezus, dat Hem voor ons verklaart.

Ik meen dat de meesten onzer op enigerlei wijze een soortgelijke identificatie-drang hebben. Ook wij willen één zijn met, behoren bij. Ook wij voelen ons misschien geneigd om in stoffelijke of in lager geestelijke zin daaraan een uiting te geven. Ook wij zullen ongetwijfeld leren dat bepaalde geestelijke aspecten belangrijker en hoger zijn en wij zullen ongetwijfeld op den duur ervaren dat identificatie met een geheel (niet door contact met de delen op zich) tot stand kan komen.

Het belangrijke punt hierbij is, dat geheel ons wezen, ongeacht dus de vorm, de wereld waarin het vertoeft, in staat is bij een ervaren van identificatie met het geheel, zich richtend op een aspect daarvan of op het totaal, een volledige eenwording kan ervaren. Stoffelijk gezien zou dit moeten worden uitgedrukt als lichamelijk emotioneel en in de ziel of in de geest. Voor de geest - iets dat wij natuurlijk beter weten - kan dit worden uitgedrukt als een tijdelijk opgaan in een groter geheel, waaruit je ietwat verward, wat vermoeid, maar met een grotere innerlijke vrede, terugkeert.

Het moet mogelijk zijn voor elke mens om tot deze identificatie, dit zich één weten met het hogere en het grotere, te komen. Hoe intenser dit is, en hoe meer omvattend de identificatie zal zijn, hoe scherper zich de ontwikkeling in ons zal afspelen gelijk aan die binnen Jezus in zijn vroegste fasen en hieruit meen ik te mogen concluderen, dat voor elk onzer op een bepaald ogenblik het moment zal aanbreken dat wij in stof of geest de gelijke kunnen zijn van deze oudere Broeder die ons voorgaat, dat wij in stof, geest en ziel evenals Hij zullen kunnen doordringen tot de kern der dingen; dat wij, zolang het bestaan blijft gehandhaafd, echter niet in de kern der dingen zullen blijven rusten, maar steeds zullen wederkeren tot de vorming, om hen die onder ons staan en kleiner zijn, te helpen wederom ditzelfde peil te bereiken en ik neem aan dat eens, wanneer alles terugkeert tot de kern, en het bewustzijn zich weer zal voegen tot een atmosfeer om het eerst stoffelijk bestaan in een Al dat ledig is, voor ons het bewustzijn een vlucht mogelijk zal maken, dat ons zelfs stelt buiten een herboren worden van een stoffelijk Al en het opnieuw zich ontwikkelen van bewustzijn. Dit laatste kan ik u niet met zekerheid bevestigen.

Ik heb u deze lezing gegeven ter overweging. Dit zijn dingen, die wij met veel moeite hebben gezocht in het cosmisch geheugen en die ^{wij} fase na fase hebben kunnen doormaken door ons met bepaalde delen van dat cosmisch geheugen a.h.w. één te maken. De conclusies die wij hebben getrokken zijn zeer voorzichtig. Ik weet dat enkele andere broeders van deze O.D.V. hieraan verdergaande conclusies willen verbinden dan ik heb gedaan. Daarom maak ik mijn excuses als ik tekort ben geschoten, wanneer ik mij terug beroep op mijn vroegere wetenschappelijke arbeid en de daaruit voortgekomen benadering van problemen, zodra daaruit een stoffelijke uitdrukking moet worden gegeven.

Ik geef het woord aan één van die andere broeders, die dan zijn eigen visie op het voorgaande aan u kenbaar kan maken.

Ik ben u dankbaar voor net vriendelijke geduld waarmee u mij hebt aangehoord en hoop ook dat, wanneer de klok van 12 uur misschien niet precies aangehouden wordt, u ons dit zult willen vergeven. Ik wens u allen een werkelijk levende en zonnige week

hebben ergens - laten we zeggen - een tweelingbroeder in het A1, een tweelingziel, als u het zo zeggen wilt. Maar die tweelingziel zal nooit tot uiting komen zoals wij. Wij zijn a.h.w. onderafdeling. A is de toonbankploeg bij wijze van spreken en B is de magazijnploeg.

Nu kunnen we echter uit die andere eenheid natuurlijk wel kracht krijgen en we zijn tot de conclusie gekomen dat, wanneer je dat innerlijk werkelijk probeert, er ergens op een ogenblik een soort weerklank optreedt. Het is net als met een snaar, nietwaar, hier wordt een snaar aangeslagen en daar gaat er een meeklinken. Zo schijnt het in ons ook te zijn en dit blijkt niet beperkt te zijn tot een bepaald gebied of tot een bepaalde stoffelijke of geestelijke emotie, neen, dat blijkt op elk terrein van ons leven mogelijk te zijn. Voor alles wat wij zijn en wat wij doen, bestaat er ergens in het A1 iets dat gelijk is en dat antwoord geeft, maar dat andere is dan toch alweer iets verder dan wij. Zoals er in de vergelijking met Jezus bij wijze van spreken een zoon is, dus iets wat al een stoffelijk lichaam heeft, en dan een geest die gaat zoeken en die dat in een kleiner stoffelijk lichaam later gaat uitdragen. Kijk, zo gaat het ook met ons. Wij zijn in dit opzicht dus de kleine partijen, de kleinere groep, maar zoals Jezus leert uit die zoon en daaruit put, zo kunnen wij putten uit hetgeen naast ons staat en dat hebben we geprobeerd en het geeft heel eigenaardige resultaten, dat kan ik u wel vertellen.

Wanneer wij op een bepaald ogenblik een spanning in onszelf hebben - laten we zeggen: je hebt hartkloppingen van de emotie - dan is er ergens anders iets dat datzelfde op een andere manier produceert en die productie ligt waarschijnlijk geestelijk een eind boven ons eigen bereiken, maar indien wij geestelijk de eenheid kunnen vinden met die hartklopping (het klinkt misschien idioot: een hartklopping met geestelijke associaties, maar goed, het moet toch mogelijk zijn op de een of andere manier), dan moet dus vanuit dit hogere voor ons begrip een kracht ontstaan, die verder ligt dan wat we zelf kunnen bereiken. We krijgen a.h.w. steeds de aanvulling van ons eigen vermogen en dat lijkt me dan de eerste sleutel die in dit verhaal zit. Ergens is voor ons de perfecte aanvullende kracht, niet een schijngestalte die we zelf hebben opgebouwd, neen, werkelijk een tweeling van ons wezen, ietsje ouder, levend in een andere vorm, in andere omstandigheden, en daardoor in staat ons zeer sterk te steunen vaak, wanneer we krachten nodig hebben die niet aan onze eigen wereld verwant zijn. Omgekeerd zullen wij waarschijnlijk ook voor die kracht, waarvan we dus de schaduw zijn, bepaalde dingen kunnen genereren, kunnen voortbrengen, die voor die kracht belangrijk zijn en waarvan wij zelf de belangrijkheid niet beseffen.

Wanneer we uitgaan van het standpunt dat voor elke emotie, voor elk beleven, stoffelijk of geestelijk, de mogelijkheid bestaat een aanvulling op hoger geestelijk vlak te verwerven, dan kunnen we m.i. alleen door die intentie aanmerkelijk boven ons normale vermogen van productie komen, ons normale vermogen dus van het uitstralen van krachten, het werken met krachten, kortom: We kunnen het geheel van ons beleven op een hoger vlak brengen, dank zij hetgeen achter ons staat. Dat is punt één.

Dan punt twee: In het verhaal heeft u kunnen horen dat wij de jongeren zijn en dat Jezus de oudere is. Dat geloof ik allemaal heel graag, maar daar zit een consequentie aan vast. Als die parallel zo volledig is, als ons hier wordt voorgespiegeld, en ik neem aan dat ze weten waar ze over praten, dan kan

er voor ons een ogenblik komen dat we a.h.w. Christusgeest worden voor anderen. Niet in deze wereld waarschijnlijk of in deze sfeer die we kennen, dat zal wel later zijn en elders en we weten niet precies hoe, maar dit houdt in dat, wanneer Jezus de vertegenwoordiger en drager kan zijn van een Christusgeest, voor ons diezelfde mogelijkheid bestaat. Wanneer wij dit nu reeds weten en wij voelen ons dus a.h.w. daardoor innerlijk al zeker, dan zullen we met heel wat meer vertrouwen gebruik kunnen maken van de goddelijke krachten rond ons.

Van Jezus wordt verteld dat Hij in zijn eerste incarnatie wonderen deed en dat Hij desondanks een doodgewoon mens was, zoals er mensen bestonden op die planeet. Nu, dit houdt voor mij in dat wij, wanneer we dezelfde instelling kunnen bereiken, mens of geest, wonderen kunnen verrichten, die ver buiten het normale vlak van de wereld liggen, waarin we bestaan, alleen maar door dit vertrouwen, door het weten omtrent die parallel al. We hebben heel wat meer in de melk te brokkelen dan we eigenlijk zouden denken en wanneer we onbeholpen zijn en wanneer we heel wat kansen verknoeien, - ja, wij in de geest ook hoor, denk niet dat jullie het alleen in de stof doen, wij halen ook stomiteiten uit, alleen de gevolgen zijn minder erg, want wij leven in een lichtere wereld dan de uwe - dan nog is het mogelijk dat je, dus ongeacht de fouten die je nog maakt, kunt komen tot een zodanige uitwerking van het goede, dat we misschien dank zij hetgeen Jezus voor ons is geweest en wat anderen voor ons zijn geweest, sneller kunnen komen tot hetzelfde punt dat we die Christusgeest kunnen dragen. Dat we daaruit dus ook sneller en juister en zeer waarschijnlijk reeds in onze huidige vorm, omdat wij nu al een klein begrip hiervan kunnen krijgen, in staat zullen zijn een groot deel van de krachten, die Jezus indertijd gebruikt heeft, ook te gebruiken.

Ik wil nog een beetje verder gaan. Wanneer blijkt dat wij in de geest tot uw wereld kunnen komen en van uw wereld redelijk kennis kunnen nemen, dan moet dit inhouden, daar we ongeveer op een gelijk vlak zijn - wij zijn misschien ietsje verder dan u, maar toch heus niet zo veel, dat is een verschil van hier tot Gouda hoogstens en tot Jezus is het zo van hier tot Antaris misschien - dat wij in staat zijn allemaal samen ook andere werelden te bereiken. Zoals voor ons de mogelijkheid bestaat om - zij het met concentratie en inspanning en met aparte samenwerking onderling - te komen tot een contact met uw wereld, daarin concreet te werken zelfs, daarin veel tot stand te brengen, moet het voor u mogelijk zijn om het in onze wereld te doen. Kort en goed, we moeten niet gaan zeggen: de geest zal ons helpen, wanneer we in de stof zijn; we moeten in de geest ook niet gaan zeggen: we zullen de stof gaan helpen; neen: we zullen elkaar helpen.

Ik meen dat juist uit die kwestie van die verschillen waarover werd gesproken met die schaduwpersoonlijkheid die ging ontstaan, voor ons een andere lering kan worden getrokken. Wij, die elk in een andere wereld leven, wij kunnen elkaar aanvullen, wij kunnen elkaar versterken. Wij kunnen elkaar maken tot veel meer dan elk van ons afzonderlijk ooit zou kunnen zijn. Nou ja, en dan heb ik nog een conclusie, die voor ons nu niet zo erg hard nodig is, maar op aarde misschien toch wel. U hebt wel eens gehoord over die erfgenamen. Ze hebben geen cent om dood te doen, maar als een geliefde oom of erftante uiteindelijk de betere werelden wil gaan betreden, liefst zo spoedig mogelijk nietwaar, dan komen ze in het bezit van een

ZII / 44

DEZE LOSSE PAGINA GELIEVE U TE PLAKKEN OVER PAGINA ZII / 44
VAN HET VORIGE VERSLAG, DIE MISLUKTE DOOR TYPEN OP STENCIL
MET INGESCHAKELD INKTLINT.

benoerlijk kapitaaltje. Nu blijkt dat, hoewel die erfgenamen het eigenlijk heel erg beroerd zouden moeten hebben, omdat ze vanuit zichzelf veel tekort komen, ze a.h.w. op voorschot van dat kapitaaltje toch al een hele hoop prettige dingen kunnen hebben. Natuurlijk, je hebt de dwazen die tegen woeker-rente teveel lenen en die uiteindelijk al het kapitaal verkwist hebben vóór ze het krijgen, dat is stom. Maar je hebt er ook bij die van tevoren rekening houden met wat ze krijgen, die weten zoveel crediet te hebben, dat ze daarmee redelijk zaken kunnen doen, redelijk daarmee kunnen werken, kortom veel meer kunnen zijn dan ze zelf zijn. Ze kunnen dus veel gelukkiger, veel vrolijker en veel beter leven dan een ander.

Dan zou ik zeggen, dit hele verhaal houdt in, dat wij eigenlijk de erfgenamen zijn. Vandaag of morgen kunnen wij dat kapitaal, die Christusgeest, in onszelf dragen en uitwerken. Weet u, ik zie helemaal niet in waarom je, vooral nu je op aarde bent, zo nu en dan geen voorschot zoudt opnemen. Anders gezegd: Wanneer die Christusgeest je nu de kracht geeft om alle dingen te dragen en blijmoedig te dragen, dan lijkt me toch ook wel dat je op het ogenblik alleen met het idee daaraan, die sterkte en die kracht kunt lenen, waardoor je blijer en beter leeft dan je voorheen deed.

Ik meen, dat elke mens en elke geest recht heeft op een zekere vreugde en een zekere blijheid, maar die is beperkt, want die is gebonden aan ons peil van bewustzijn. Waar we nu echter weten, dat we op een gegeven ogenblik dat hogere peil te pakken krijgen, meen ik dat we rustig er een paar schepjes bovenop mogen gooien. Het is helemaal niet zo erg, wanneer wij geestelijk en stoffelijk desnoods ook, wat boven onze stand leven, zolang wij dit kunnen verantwoorden met de kracht die wij eens zullen mogen dragen en die wij nu al willen aanvaarden, al zijn we er nog niet toe in staat.

Het zou er eigenlijk op aan komen, dat je je niet zoveel ervan aantrekt wat je op het ogenblik schijnt te zijn. Zeg tegen jezelf: Ik heb zoveel geestelijk te goed later, dat ik daar nu al een soort rekening op kan trekken en dat ik daar crediet uit kan nemen. Neem dat crediet rustig, leef daardoor geestelijk sterker, vrolijker, gelukkiger, bewuster dan je anders zoudt kunnen doen, steeds weer zeggend wanneer ik hier tekort schiet: ik heb die reserve, ik mag op een gegeven ogenblik trekken op een rekening die nog niet de mijne is en ik mag van daaruit kracht brengen die me, - dat klinkt nu misschien in uw oren wat gek, maar het is toch waar - vanuit elke sfeer of wereld, óók op het vlak van die wereld van u, dus materieel, zal helpen wanneer andere dingen tekort schieten.

En dit betekent ook dat wanneer je nu werkelijk de dubbel-tjes niet hebt die je nodig hebt - niet als je zegt ik zou er nog wat bij willen hebben, want dat wil iedereen - je rustig op die rekening mag trekken en dat je dan het geld krijgt dat je nodig hebt. D.w.z. dat, wanneer je je op een gegeven ogenblik ziek of zwak of melig voelt en je hebt de moed om op die rekening te trekken, je de vitaliteit krijgt om er in een wip bovenop te zijn. Dit houdt in dat je, als je op die rekening trekt, heel wat gelukkiger kunt zijn dan je gemiddeld bent.

Ik geloof, dat die conclusie voor de mensen op de wereld toch ook erg belangrijk is en zeker voor ons. Het is een soort geestelijk "Zoek de zon op", maar dan met de zekerheid dat, als je de zon opzoekt, je meteen iets opzoekt dat later het jouwe zal zijn en dat je niemand onrecht aandoet wanneer je op die rekening trekt. Wij in de geest, wij doen dat al. Het is bij

ons meer intuïtief, bij u wordt het heel vaak vergeten. Toch zou ik zeggen, vrienden, maak er gebruik van. Gebruik die mogelijkheid en zet ze niet zo maar zonder meer opzij. Niet alleen dat je kunt zeggen: nu kunnen we eens blij gaan leven, want hoe blij u ook leeft, op een gegeven ogenblik zakt dat gezicht toch weer af. Wat dat betreft: zolang de kaken, de lengte van gezicht, de stemming aangeeft, kunnen we zeggen dat de mens een voortdurende gletcher is, nietwaar, elk ogenblik schuift hij weer een paar meter verder. Maar van binnen kun je dan de weerstand vinden om tegen die melligheid, die ellendigheid, dat geërgerd zijn, in te gaan en dan kun je gelukkig leven en dan mogen de uiterlijke verschijnselen misschien nu en dan een beetje minder zijn, ik geef het graag toe, maar wij weten dat we die kracht kunnen nemen en wij kunnen zover dat voor ons - let wel voor ons op het ogenblik nog (we financieel en nog op rekening) - noodzakelijk is, die dingen veranderen. We kunnen ze aanpassen aan de werkelijke behoefte wel te verstaan.

Ik zou zeggen: u allemaal hebt toch ook het verlangen om geestelijk te willen stijgen, u wilt leren genezen misschien, u wilt de wereld beter maken, u wilt helpen en u zult allemaal zo nu en dan wel eens dat gevoel van tekort hebben. Leer om op die rekening te trekken, dat is ook één van de sleutels, want mij dunkt dat, naarmate u hier meer volledig leeft, meer vanuit uzelf voor die wereld en in die wereld intens en werkelijk bestaat, u vanzelf ook sneller zult kunnen opschieten en dus dichter bij die Christusgeest komt en bij het ogenblik dat u binnen het Al - hoe dat weet je niet en ook wij weten dat niet - die grootse zending moogt aanvaard: het uitdragen van de goddelijke liefde in cosmische zin. Een beetje practischer misschien of wat egoïstischer dan de eerste spreker, die gelijk kan hebben, maar de praktijk wijst voor ons uit dat het klopt, die rekening klopt en als het voor ons klopt - we staan niet zo ver van elkaar af - moet het voor u ook kloppen. Als het voor u klopt, kunt u gelukkig zijn, kunt u wijzer worden en dat betekent dat ons werk op de wereld gemakkelijker wordt. Dat betekent tevens, dat we allemaal een beetje beter opschieten en zo zie ik in dat hele onderzoek en alle gevolgen daarvan, eigenlijk niets anders dan één grote stimulans om toch vooral jezelf niet te onderschatten, om te begrijpen met welke krachten je a.h.w. geliëerd bent in je hele leven en er zo niet alleen het beste van te maken wat je kunt, maar iets wat nog net een beetje beter is.

In daarmee, vrienden, laat ik u ook aan de prettige zondag over en geef het woord aan de laatste spreker. Het beste allemaal.

: - : - : - : - : - : - : - : - : - :

Ja, goedenmiddag, vrienden. Zoals dat te doen gebruikelijk is en bij afwezigheid van protesten tegen een overschrijden van de tijd, het punt 12 uur, zou ik dan graag voor u sluiten met het behandelen van een door uzelf te stellen onderwerpje.

Identificatie

Wanneer een mens graag uitgaat in de eeuwigheid
en dronken van het licht in duisternis gebonden ligt,
zo ziet hij slechts zichzelf,
ontmoet zichzelf en kent zichzelf;
en dan eerst merkt hij: in mijn wezen
is iets kracht en licht
dat ik misschien zou vrezen

of begeren. Maar iets dat niet is wat ik ben.
Ik ontmoet mijzelf en ik weet mij met mijzelf één.
En kan ik in die eenheid dan de kracht
vanuit het tweede ik aanvaarden,
dan staat er eenheid van waarde,
niet slechts identificatie als gevoel van eenheid,
maar feitelijke eenheid.
waaruit de volheid van het Zijn zich openbaart
en de mens verder kan gaan.

Deze fase van identificatie ligt ons allemaal te wachten.
Wij kunnen niet verder gaan, voordat we in absolute eenzaam-
heid geconfronteerd zijn met onszelf en met een andere inhoud
dan we hadden. We moeten ons één weten daarmee en pas in het
aanvaarden van eenheid, zodat er geen verschil meer is tussen
jezelf en dat andere, kom je tot de werkelijke realisatie van
je zijn. Dat is dus de kern van het door u gestelde: identifi-
catie. En dat moet je dan proberen op stoffelijke en menselijke
wijze uit te drukken. Misschien dat het het beste zo klinkt:

Ik ben mijzelf,
maar soms herken ik iets van het ik in ander leven.
Ik weet een ogenblik mijzelf te zijn, te streven
voor mijzelf of te delven in mijzelf.
Ik ben één met dat andere en onverwacht
ervaar ik uit dat andere en door die eenheid nieuwe kracht,
nieuw vermogen, nieuw herleven
van het oude en ook streven
naar het nieuwe. Eenheid, zo gevonden,
slaat soms wonden in het ik,
omdat je vergeet dat een scheiding kan bestaan
na de identificatie,
dat de eenheid een waan blijkt
en de tijd verder gaat.
Maar wie de werkelijke eenheid verstaat,
die weet: Ik heb in die eenheid in mijzelf aanvaard
wat niet mijzelf was.
Ik heb uit mijzelf een dat wat niet mijzelf was, mijzelf
waarden zijn overgebracht; gegeven.
zolang het leven bestaat, kan dit niet vergaan.

Identificatie, weten één te zijn met anderen,
weten de naaste lief te hebben gelijk jezelf.
Het klinkt alles in dezelfde klank,
het is alles uit dezelfde kracht,
er wordt op dezelfde wijze een eenheid voortgebracht.
Maar zoek je naar de grote werkelijkheid
en wil je omtrent het één zijn dan de hoogste waarden weten?
Weet: werkelijk identificeer je je pas,
wanneer je jezelf kunt vergeten.
In het vergeten van het ik word je één met je God
en sterker dan je ooit bent geweest.
Eén met een kracht van moed, ga je onbevreesd
waar je anders van angsten zoudt sterven.
Eén met het zwakke, geef je het zwakke kracht.
Je merkt niet dat eigen krachten daardoor sterven.
Integendeel: ook uit de zwakte schijn je krachten te beërven
en méér te zijn dan ooit tevoren.
Daar waar een ware eenheid leeft,
waar het ik voor een korte wijl het eigen ik vergeet,

en zich in volheid ook van geestelijk zijn voor alle
niet vragend voor zichzelf, (anderen geeft,
daar wordt het zelfvergetelheid.
Gezamenlijke waarde, voor allen steeds geboren,
en sterker dan tevoren,
rijst dan tot lichte geest,
omdat ze één met iets dat niet was ik en toch was ik,
ook één met grootste krachten is geweest.

Voor ons is de belangrijkste factor daarbij deze tweelingkracht
waarover is gesproken, dat spiegelbeeld van onszelf dat ergens
leeft, meestal bewuster of sterker, soms zwakker. De eenheid
daarmee kan de meest volkomene zijn, omdat wij, zozeer elkaar
gelijk zijnde, aan elkander kunnen schenken wat elk voor zich
bereikt heeft en dan geldt: wie één wordt met het tweede ik,
één wordt met zijn evenbeeld, uit dezelfde kracht geboren,
vindt in zichzelf de sporen van die ander altijd weer en is
daardoor niet slechts zichzelf, maar méér.

Ik hoop dat ik daarmee het laatste stukje dan nu,
identificatie, ook voldoende duidelijk heb gemaakt. Begin
niet in het wilde weg te proberen jezelf te identificeren,
maar probeer aan te voelen, hoe, met wat, je één kunt zijn,
al is het maar voor het kortste ogenblik. Niet één in een
stoffelijke uitdrukking, maar één in geest, in begrip. Waar
dat bestaat zul je ontdekken dat je schatkamers vol van
geestelijke rijkdom voor je hebt liggen, waardoor je geven
kunt en toch rijker wordt en waardoor je in het ontvangen
jezelverschikt. Dat is de hoofdzaak, zou ik zeggen, voor de
mens en ook voor de geest.

Ik wens u verder een prettige zondag toe.

Identificeer u desnoods eens een keer met de regen, dan
ergert de regen u niet meer.

Allemaal natuurlijk een goede middag verder.

+--+--+--+--+--+